

מ"ת 28910/07 - מדינת ישראל נגד קוהן כריסטוף

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני סגן הנשיא, כב' השופט משה דרורי

24 ספטמבר 2017

מ"ת 28910-07-17 מדינת ישראל נ' כריסטוף (עוצר)
ה המבקש מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד תום כהן, עוזרת ראשית במחולקה לעניינים
בינלאומיים בפרקיליטות המדינה
נגד קוהן כריסטוף (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד דוד פאל ועו"ד ליה פלום
המשיב

החלטה

תוכן עניינים:

פסקאות

הפרק

א.	כללי	1-6
ב.	העתירה להסגרה	7-18
ג.	הבקשה למעצר	19-22
ד.	ההילכים בפני	23-27
ה.	תמצית טענות המדינה	28-31
ו.	תמצית טענות המשיב	32-34
ז.	דין	
ח.	בחינת הריאות	35-46
ט.	רף הריאות	47-56
ט.	חלופת המעצר	57-62
ו.	התוצאה	63-57

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין זכויות שמורות

1. בפני בקשה למעצר לפי סעיף 6 לחוק ה הסגירה, התשי"ד-1954 (להלן - "חוק ה הסגירה"), שהוגשה ביום 13.7.17.
2. בפרק הבאים אציג, בתמצית, הן את העתירה להסגרה והן את בקשת המעצר.
3. בפרק שלאחר מכן, אסקור את ההליכים בתיק זה, כולל הראות.
4. טענות בעלי הדין יובאו בשני הפרקים העיקריים.
5. חלק הדיון יוקדש לנитוח השאלות העובדיות והמשפטיות, אשר עלולות בתיק זה.
6. בפרק האחרון תיקבע תוצאה הדיון וההכרעה בה.

ב. העתירה להסגרה

7. העתירה להכריז על המשיב כבר הסגירה (להלן - "העתירה"), הוגשה לאחר הוראת שרת המשפטים, כקבע בסעיף 3(ב) לחוק ה הסגירה, המורה כי **"בקשת הסגירה מטעם המדינה המבקשת תוגש לשר המשפטים, והוא רשאי להורות כי המבוקש יובא בפני בית המשפט המחוזי כדי לקבוע אם הוא בר-הסגרה; עתירה כאמור תוגש על ידי היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו"**. בית המשפט המחוזי, הוא בית המשפט המחוזי בירושלים, כאמור בסעיף 3(א) לחוק ה הסגירה.
8. בקשת ה הסגירה הוגשה על ידי ממשלה גרמניה, והיא מרכיבת שלוש בקשות מאיידן מדינות מחוץ, וזאת, כדי שהמשיב יועמד לדין בגרמניה באשמת ביצוע עבירות הונאה חמורות.
9. בבקשת הראשונה של מדינת אדן וירטמברג נטען כי בין השנים 2015-2017, המשיב הונאה או ניסה להונאות, ביחד עם אחרים, מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידי כספים רבים, שלא כדין.

שיטת הונאה תוארה כך: בין התאריכים 12.1.16-14.1.16, יצר המשיב קשר טלפוני עם מנהלת חשבונות של חברת, שפרטיה מובאים בבקשתה בעיר בקנינג'. הוא התזהה למנהל החברה, ואמר למנהל החשבונות כי אדם בשם ד"ר שולץ, מטעמו, ייצור אליה קשר, בוגע לעסקה סודית של החברה. המשיב התקשר לאותה מנהלת חשבונות, הציג עצמו בשם ד"ר שולץ והורה לה להעביר ליראן אירו לחשבון בנק קונג, במסגרת אותה עסקה סודית.

מנהל החשבונות עשתה כן, בהיותה סבורה כי היא מבצעת את פעולות המנהל של החברה.

10. באותה בקשה, מתואר ניסיון לבצע עסקת הונאה דומה, ביום 9.5.17, ביחס לחברת בעיר וולדנבוון. נטען כי המשיב פנה לעובד הנהלת החשבונות בחברה, הציג עצמו כמנכ"ל, ומסר לעובד כי אדם מטעמו, בשם ד"ר שמידיט, ייצור אליו קשר בנוגע לעסקה סודית.

ביום 15.5.17 ובימים שלאחר מכן, יצר המשיב קשר טלפוני עם אותו מנהל חשבונות, כאשר הוא מציג עצמו בשם ד"ר שמידיט, וביקש ממנו כי יעביר מכיספי החברה סך 984,000 אירו לחשבון בנק בסין. בטרם בוצעה ההעברה, שולטונות גרמניה גילו כי השיחות הטלפוניות היו מישראל, ובמסגרת שיתוף פעולה עם משטרת ישראל נעצר המשיב בישראל, עם אחר, סמור לאחר שיחת טלפון עם עובד החברה הנ"ל.

11. בהמשך הבקשת הראשונה נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-5 מיליון אירו, וכי הוצאה נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בשטוטגרט, מחוז אדן וירטמברג, בגין חשד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

12. בבקשת השנייה היא של מדינת נורדריין-וסטפאליה נטען, כי בין התאריכים 17.1.17-10.5.17, המשיב הונאה

עמוד 2

או נישה להונאות, ביחד עם אחרים מספר חברות גרמניות, במטרה להעביר לידי כספים רבים שלא כדין.

בקשה מתוארים 3 אירועים, במתכונת דומה לזו שתוארה לעיל.

א. ביום 17.1.17, יצר המשיב קשר עם עובדת חברת, שפרטיה מצויים בבקשתה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה שאישה בשם ד"ר שמידט תתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, אישת התקשרה אל מנהלת החשבונות, הציגה עצמה כד"ר שמידט, והורתה להעביר 961,225 אירו לחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות חודה שמדובר במרמה ולא העבירה הכסף ואירוע זה מסווג כניסיונו מרמה.

ב. ביום 20.4.17, נישה המשיב לבצע מרמה באותה מתכוונת. יצר המשיב קשר עם עובדת חברת אחרת, שפרטיה מצויים בבקשתה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה אדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, בהמשך היום התקשר המשיב לאוותה מנהלת החשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 940,500 אירו לחשבון בנק בסין. גם כאן חודה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכסף, ומעשוו אלה של המשיב, כנטען בבקשתה הם ניסיון למרמה.

ג. המקרה השלישי הוא ביצוע הונאה כלפי חברת, שפרטיה מצויים בבקשתה, ביום 17.9.17, עת יצר המשיב קשר עם עובד, החברה, התחזה למנכ"ל, ואמר לו לאדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, בהמשך, התקשר המשיב לאוותה מנהלת החשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 10,104 אירו לחשבון בנק בקרואטיה. מנהל החשבונות עשתה כן, בסוברו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

המשיב המשיך בקשר עם אותו עובד באותו יום, וביקש ממנו להעביר סך של 400,400 אירו לחשבון בנק בסלובניה. מנהל החשבונות עשה כן, בהאמינו כי הוא מבצע את הוראות המנכ"ל.

13. בהמשך הבקשה השנייה נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו וכי הוצאה נגד המשיב צו מעוצר בבית המשפט בקהלן, מחוז נורדריין-וסטפאליה, בגין חסד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

14. הבקשה השלישית היא של מדינת באדן וירטמברג (שהגישה את הבקשה הראשונה), וענינה מספר אונאות או ניסיונות אונאה של המשיב, כלפי מספר חברות גרמניות, אשר בוצעו בתאריכים 18.4.17-8.5.17:

א. בתאריכים 18.4.17 ו-17.4.24 יצר המשיב קשר עם עובדת חברת בעיר וואסנבורג, שפרטיה מצויים בבקשתה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה אדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. בהמשך, התקשר המשיב לאוותה מנהלת החשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר סך של 835,847 אירו לחשבון בנק בסין. מנהל החשבונות עשתה כן, בסוברו כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל. זמן קצר לאחר מכן, מנהלת החשבונות החלה לחשוד כי מדובר המרמה, ולאחר שבדקה הנושא מול המנכ"ל, העבירה הודעה לבנק למניעת העברת הכסף, אשר הוחזר לחברת.

ב. המקרה השני הוא ביצוע של מספר הונאה כלפי חברת, שפרטיה מצויים בבקשתה, בעיר שטרראוביינגן. בין התאריכים 24.4.17-8.5.17 יצר המשיב קשר עם עובדת חברת אחרת, שפרטיה מצויים בבקשתה, התחזה למנכ"ל, ואמר לה אדם בשם ד"ר שמידט יתקשר אליה, בקשר לעסקה סודית. וכן, סמוך לאחר מכן התקשר משיב לאוותה מנהלת החשבונות, כשהוא מציג עצמו כד"ר שמידט, וביקש ממנו להעביר 150,150 אירו לחשבון בנק בסין. מנהל החשבונות עשתה כן, בסוברו כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב המשיך בקשר עם אותה עובדת בימים שלאחר מכן, וביום 4.5.17 ביקש ממנה להעביר סך של 927,800 ליחשבון בנק בסין. מנהלת החשבונות עשתה כן, בסורה כי היא מבצעת את הוראות המנכ"ל.

המשיב פנה לאוთה מנהלת חשבונות ביום 8.5.17 והורה לה להעביר 400,000 אירו בשתי פעימות. כאן, חודה מנהלת החשבונות כי מדובר בתרמית, ולא העבירה הכסף, ומעשו אלה של המשיב, כנטען בבקשתה הם ניסיון למקרה.

15. בהמשך הבקשתה השלישייה נכתב כי הנזק שגרם המשיב מוערך בסך של כ-2 מיליון אירו, וכי הוצאה נגד המשיב צו מעצר בבית המשפט בשטוטגרט, מחוז באדן וירטמברג, בגין חשד לביצוע עבירות המרמה הנ"ל.

16. לאחר תיאור הבקשתה של ממשלת גרמניה, שבה מובאות העבירות המיוחסות למשיב, כפי שתמציתין הובא לעי, מוקדש הפרק הבא לעתירה להכריז על המשיב כבר הסגורה, לקיומן של ראיות אשר, ככלון סעיף 9(א) לחוק ההסגרה ("**כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל**"). לדברי ב"כ המדינה, בסעיף 23 סיוף 23 לעתירה, פסק דין רבים של בית המשפט העליון פירשו כי נדרשת הוכחה בדבר קיומה של "אחזקה לאישום".

17. הראיות הוצגו בשתי קבוצות:

א. חומר שנאסף על ידי רשות גרמניה: עדויות עובדי החברות. בעקבותיהם, לאחר קבלת הדוא"ל שבו היו פניות לחברות, הוברר כי מקורן בחברת פרטנר בישראל, וגם מספר טלפון שנמסר לחברות מסוימת לרשות סולרית בישראל ובאחד המקרים הוצג מספר טלפון ישראל. משטרת גרמניה פנתה למשטרת ישראל שמצויה כי השיחה הייתה מDIRA ברחוב יהושע 9/11 תל אביב (להלן - "הדירה"), שם נעצר המשיב ואדם נוסף. בדירה התגלה ציוד תקשורת רב.

ראיה נוספת מגרמניה היא חוות דעת מומחים, כי הקול בשיחות עם החברות הוא אותו קול, כולל הקול שהשיחה האחורונה, שלאחריה נעצר המשיב.

ב. חומר ראיות שנאסף בישראל: המשיב הוא שכיר הדירה . בדירה נמצא חומר מפליל, ובهم מסמכים הקשורים לאחת החברות הגרמניות, טלפונים ניידים, המקורים לאחד ממשפדי הטלפון שהוא בקשר עם אחת החברות. מסמכים מפליליים, הנוגעים לאחת החברות ולהעברה לבנק בסין, נמצאו בקטנוו שעיל יד הדירה והוא בהחזקת האדם הנוסף, שנעצר עם המשיב. כמו כן, בעת כניסה השוטרים לדירה, השיליך המשיב או חברו טלפון מן החלו, דבר המתיחס עם סיום חפות של השיחה האחורונה עם אחת החברות בגרמניה.

בחקירות של המשיב במשטרת הוא סיפר שהגיע לישראל, כדי לעבוד במוקד שירות. לדבריו הוא העסק על ידי האדם הנוסף, שנעצר בדירה, ואשר מסלם את שכיר הדירה. המשיב דובר גרמנית בסיסית, אך התרבר לחוקרי המשטרה שגר בעבר בגרמניה וכי אמו גרמניה. הוא הודה שכיר את הדירה, הבהיר שהוא הבעלים של הציוד האלקטרוני בדירה ואין לו הסבר להימצאות הציוד בדירה.

כמו כן, שתק בחקירה ביחס לשאלות רבות, במיוחד בדבר התוצאות לשם העברת כספים שלא כדין.

18. פרק האחרון של העתירה נטען כי התקיימו התנאי מ המשפטים להסגרה, על פי חוק ההסגרה, כולל רשימת החוקים הגרמניים הדומים לסעיפי חוק העונשין בענייני מרמה, זיווג וקשרת קשר.

ג. הבקשתה למעצר

19. בקשת המעצר לפי סעיף 5 לחוק ה הסגירה (להלן - "הבקשה"), נסמכת על העתירה והראיות שפורטו בה.
20. בבקשה נאמר כי המשיב נעצר בישראל, על פי סעיף 13(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוויות אכיפה - מעצרם,), התשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים"), וכי **"מיד עם שחרורו ממעצר הימים, ולאחר קבלת בקשה למעצר זמני, לצורך הסגירה מאות שגרירות גרמניה בישראל - נעצר המשיב בהוראת קצין משטרת לפि סעיף 6 לחוק ה הסגירה"** (סעיף 2 לבקשה). ובהמשך מתוארים שלבי הארכת המעצר בבית משפט השלום והמחוזי (סעיפים 5-3 לבקשה).
21. בפרק **"עלות המעצר"**, מובאים הנ吐נים הבאים: המשיב אזרח זר, נתול כל זיקה לישראל, שנכנס לישראל כתיר. הוא צפוי לעונש מאסר ממושך בגרמניה . לפיכך, מצבעה הבקשה על עלית החשש מהימלטות (סעיף 13 סיפא לבקשה), וועלית מסוכנות וחשש לביצוע עבירות נוספות, בקלות רבה בכל רחבי העולם (סעיף 14 לבקשה).
22. לטעתן המדינה, **"אין כל חלופת מעצר אשר תסכו"** (סעיף 15), ובמיוחד, בשל השיקולים המיוחדים של חוק ה הסגירה וקיום החובות הבינלאומיות של ישראל, יש להשאיר המשיב במשמרות, כדי למסרו לגרmania, בהתאם להלכי ה הסגירה (סעיף 16, והאסמכתאות המזוכרות והמצוטטות שם).

ד. ההליכים בפני

- 23.תיק זה עבר מספר שופטים, במהלך הפגירה, ולבסוף, דנתי אני בו.
24. קימתי 3 ישיבות. שמעתי עד. קיבלתי תסקير של שירות המבחן.
25. אפשררתי הגשת סיכומים ותשובה, כדי שעדות הצדדים יוצגו, ללא הגבלה.
26. אזכיר כי לצורך חלופת המעצר, העיד אב הכנסתיה, המוצעת כחלופה, והוא נחקר על ידי ב"כ שני הצדדים, ואף הציג מסמך מן הכנסתיה.
27. הוגש, כאמור תסקיר שירות המבחן. הצדדים לא ביקשו חקירה או השלהמה.

ה. תמצית טענות המדינה

- 28.עו"ד תום כהן, מהמחלקה הבינלאומית בפרקליות המדינה, טענה, בעל פה ובכתב, כי רף הריאות הנדרש לצורך מעצר של מי שהוגשה עתירה להסגורו, הוא נמוך מאד,DOI בכך שיש אחיזה לאישום. על כן, אין צורך להתעמק בראיות הلاقוריות, ואמת המידה של הפסיקה הישראלית, לגבי מי שנעצר בישראל ושפט בישראל, לא חלה על עזרו לצורך הסגירה.
29. לדברי ב"כ המדינה, אין מקום לבחון מדוע משוחרר האדם الآخر, שהיה עימו בדירה, ויש להתבונן רק בתנומות של המשיב.
30. המלצה שלילית של שירות המבחן, הסיכון והחשש להימלטות של המשיב - מבאים למסקנה חד משמעות של מעצר.
31. כל חלופה לא תיסכו, גם לא איזוק אלקטרוני בכנסייה או במנזר המוצע.

ו. תמצית טענות המשיב

32. טענות ב"כ המשיב, עו"ד דוד פאל עו"ד ליה פלוס בעל פה, ובעיקר בכתב, היו כי בגלל הליכי ה הסגירה המיעדים הפוגעים בריבונות המדינה יש לבחון את הריאות לכורה, לא ברף הנמור שהציגה המדינה, אלא, כראיות לכורה - אם כי בדרגה נמוכה יותר מאשר במקורה רגיל - אך אין לדלג על שלב זה של בחינת הריאות,

עמוד 5

כעמדת המדינה.

33. שיטת ב"כ המשיב, הריאות נגד מרשם דלות מאד, וחילק מן הנטען על ידי המדינה, נסתר מראיות אחרות שהביו (בקשר זה, הגיעו ב"כ המשיב, בקשה לעין בכל חומר הריאות).

34. מסקנת עו"ד דוד פאל, ב"כ המשיב, בסיכוןו בכתב, הוא Ci יש לשחרר את מרשו למעצר בית לחלופה של המנזר, קבוע ערבויות סבירות ולהוסיף מגנון של איזוק אלקטורי.

דין

ז. בוחינת הריאות

35. ככל שמדובר בעצם מעשי התרמאות בגרמניה, עמדת הסנגורים הייתה Ci אין להם מחלוקת שהיו מעשי תרמאות, אך אין ראיות הקשורות את המשיב לאותם מעשים.

36. לפיכך, לעניין הריאות הכספיות (על הרף המשפטי המדוקיק - אדון בפרק הבא), יש לבחון רק את הריאות הקשורות או איןן קשורות את המשיב לאותם מעשי תרמאות.

37. לאחר בוחנת הטענות של הצדדים על הריאות, ניתן לומר Ci מדובר בראיות דלות מאד.

38. לא הוצאה כל ראייה על כך שהפלפון בו בוצעה בשיחה לאחת החברות הוא של המשיב או שהוא בשליטתו.

39. בהקשר זה אציין, Ci התשובה לשאלת הcy פשוטה, האם נמצאו טביעות אצבע של המשיב על הפלפון או על המחשבים או על חפץ אחר בדירה הקשור לעבריות, הייתה זו: אין כל ראייה מדעית קשורות את המשיב לאותם אביזרים אלקטוריים ולא נמצאה טביעה אצבע שלו.

40. לא לモත להזכיר Ci מסמך הקשור לבנק מסין ולאחר החברות בגרמניה, נמצא דווקא בקטנו של האח' (גרמי טוויל), אשר שוחרר מעוצר, ולא הוגשה לגביו כל בקשה הסגורה.

41. מי ששכר את הדירה וממי שילם שכר דירה, היה, כנראה, אותו גרמי טוויל. על כל פנים, אין כל ראייה שהמשיב שילם שכר דירה, ואין ראייה שילם עבור הפלפון.

42. טענת המדינה, Ci נדרש פלפון מן הדירה, בעת כניסה המשטרה, אינה מתישבת עם עדות השוטרים, Ci המשיב ישב על הספה בסלון שבו הוא מחזיק מכשיר TABLET בידו.

43. לモתר לציין Ci אין ראייה קשורות את המשיב לאותם חשבונות בנק בסין, הונג קונג וסלווניה.

44. גם הראייה "הмедицин" של מומחים גרמניים שקבעו Ci אותו קול היה במעשי המרמה, אינו רלבנטי, מאחר ולא נעשתה כל השוואה עם קולו של המשיב, וממילא אין כל ממצא Ci הוא זה שנטו חלק באותו שיחות עם מנהלי/מנהלויות החשבונות של החברות.

45. יתרה מזו, באחד מעשי התרמאות מדובר בקול של אישת. אין בDEL ראייה Ci המשיב מסוגל לחוקות קול של אישת.

46. אף טענת המדינה, לפיה בכל אירועי התרמאות היה המשיב בארץ, נסתורת מנתון אובייקטיבי של כניסה ויציאות לישראל, ושם עולה Ci בינואר 2017, הוא לא היה בארץ, שהוא אחד ממועדיו התרמאות המוחסמים למשיב.

ח. רף הריאות

47. טענתה הבסיסית של המדינה היא CiIDI באחיזה של ממש ואין דרישת של רף ראיות כמו במעצר בישראל,
עמוד 6

שהוא "ראיות לכארה", כפי שנקבע הדבר בסעיף 21(ב) לחוק המעצרים, וכי שפורש בבש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996).

48. לא אוכל לקבל גישה זו, בעיקרון.

49. מע策 הוא שלילת חירות, והוא פגעה בחירות האישית, שהינה זכות חוקתית, על פי סעיף 5 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

50. כך חשבתי עוד בשנת 2008, בהחלטתי בב"ש 5419 ליאור אורגד נ' הייעץ המשפטי לממשלה. העරר שהגישה המדינה, שבה יוצגה על ידי מי שהיה ראש המחלקה לעניינים בינלאומיים - נדחה, ועמדתי אומצה; ראה: בש"פ 0950 הייעץ המשפטי לממשלה נ' גיא מאיו (2008*), מפי השופט אמדונד לוי, המזכיר ומצטט החלטה שלו לעניין הסגירה למע策 - בש"פ 3947/07 אלכסנדר פרצוב נ' הייעץ המשפטי לממשלה (2007).

51. ההלכה סוכמה על ידי השופט צבי זילברטל, בבש"פ 14/14 7269 פלוני נ' הייעץ המשפטי לממשלה (2104)**, פיסקאות 14-16, כדלקמן:

"ברם אדון בעניינו של העורר אשוב ואזכיר מושכלות ראשונים, לפיהם הכללים החלים על מע策 במסגרת הלין הסגירה הם עצמם הכללים הכללים במסגרת מע策 פנים-מדיני ע-פי סעיף 21 לחוק המעצרים, ועל-כן כדי לעזור מבוקש במהלך הסגירה יש לבחון קיומן של ראיות לכארה וקיומן של עילות מע策. יחד עם זאת, במהלך ההסגירה מספר מאפיינים ייחודיים המשפיעים על המשקל שיש ליחס לעילות מע策 במסגרת האיזון בין האינטרסים המתחרים (בש"פ 1496/09 אברג'יל נ' הייעץ המשפטי לממשלה[פורסם ב公报] (10.3.2009) פסקה 12 (להלן: עניין אברג'יל)). אעמוד על שלושה מאפיינים עיקריים להלן.

בראש המאפיינים הייחודיים להלין הסגירה מצויה המחויבות הבינלאומית של ישראל לשטף פעולה עם המדינות עימן חתמה על הסכמי הסגירה. כיבוד הסכמים אלה הוא חלק הכרחי במהלך הגלובלי נגד הפשיעה, וכבר הובהר בבית משפט זה כי במקרים מסוימים המחויבות הבינלאומית והוצרך להגשמה יובילו להטיהת האיזון שבין הזכות לחירות לבין הגנה על שלום הציבור ותקינות ההלין המשפטי לטובת האחוריים:

"חשש המבונה מהIMALOT המבוקש במהלך הסגירה, בשילוב עם האחריות המיעודה הchèלה על מדינת ישראל כלפי המדינה המבקשת לקיים הלין הסגירה תקינים, מבאים לכך שבאיון הכלול בין השיקולים השונים הנדרשים לצורך החלטת מע策 במהלך הסגירה ניתן משקל מיוחד להיבט זה במסגרת בוחנת חלופת מע策 אפשרית ומתאיימה (ב"ש 91/70 מדינת ישראל נ' פולוק, פ"ד"י כ(2) 17 (1970); ב"ש 500/86 פרידמן נ' הייעץ המשפטי לממשלה, פ"ד"י מ(2) 797 (1986); בש"פ 3204/90 מדינת ישראל נ' פרידמן, פ"ד"י מד(3) 109 (1990); ב"ש 796/86 הייעץ המשפטי לממשלה נ' פרידמן, פ"ד"י מ(4) 91 (1986); בש"פ 5704/95 לובקיננד נ' הייעץ המשפטי לממשלה[פורסם ב公报] (5.10.1995)). בית המשפט מכיר בזכותו של מבוקש הסגירה להתהלך חופשי, שעוצמתה בהקשר להלין הסגירה אינה פחותה מזו המוכרת בהקשר להלין פלילי רגיל, אלא שבעצם הזכות לחופש, ניתן בשיקולי המעצר משקל למאפיינים הייחודיים של הלין הסגירה, הכוונים סיכון מיוחד ומובנה להימלטות המבוקש, בצד אחריות מיוחדת של ישראל למימוש הלין הסגירה במסגרת התחייבותה

הבינלאומיות" (בש"פ 725/05 היוזץ המשפטי לממשלה נ' אברג'יל, פסקה 26
(30.1.2009) (להלן: بش"פ 725/05)).

(וראו גם: בש"פ 8283/08 בראשי נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 8 (6.10.2008); בש"פ 3974/07 פרצוב נ' היוזץ המשפטי לממשלה, [פורסם ב公报] פסקאות 6-7 (20.5.2007)).

מאפיין נוסף הייחודי להליך הוגשנה, והשונה מהלכים פליליים פנים-מדיניים, הוא החשש האינהרנטי מפני הימלטות המבוקש. חשש זה נובע מכך שבHALIC הסגרה רבים, המבוקש יצא מדינתו במטרה שלא לעמוד בה לדין, ולפיכך החשש שנסהה להימלט פעמיים נוספת. ואולם, גם במקרים בהם לא הוכח כי המבוקש נמלט מדינתו למדינה המתבקשת (כבמקרה דנא) יכולת הפיקוח על תקיןותו ההליך ועל הבטחת הימשכוו ללא תקלות פחותה מאשר במקרים בהם ההליך הפלילי הוא כלו ישראלי-פנימי. עוד יש לציין, שלעיתים (כבמקרה דנא) המבוקש בהליך הוגשנה אינו נמצא במדינתו, ועל-כן בדרך כלל הוא אינו בעל מען קבוע ואין לו קשרים משפחתיים או חברתיים מבוססים במדינה המתבקשת, כך שהקושי באיתורו במידה שיחלית להימלט רב יותר. גם בשל מאפיין זה, מקום בו קיימת תשתיית ראייתית מספקת לניבוש עילית מעצר עד סיום הליכי הוגשנה, מזמן השיקולים ייטה להורות על מעצר כאמור לעומת שחרור לחולופת מעצר. עמדה על כך השופטת א' פרוקצ'יה בציינה כי:

"מסגרת השיקולים הרלבנטיים לעניין מעצר בהליך הוגשנה דומה, אף כי לא זהה לו זו הchallenge בהליך מעצר רגיל. בשני הHALICים נשקלת תשתיית הראיות, ונבחנתה עילית מעצר. אלא שהמשקל הנិetuן לעילית המעצר, ובמיוחד זו המתמקדת בחשש להימלטות המבוקש, שונה בשתי המערכות. בהליך מעצר רגיל, מירוח הסיכון שנייתן לקחת בשל חשש להתחמקות הנאשם (או שיבוש אחר בניהול המשפט) גדול ממירוח הסיכון הסביר שנייתן לקחת בהליך הוגשנה בשל טיבו המיעוד של ההליך ובשל מחויבותה של המדינה לטישע באכיפת החוק במסגרת התחייבותה הבינלאומית. בהליך הוגשנה ניתן לעילית המעצר בגין חשש להימלטות, ואף חשש לשיבוש הליכי משפט, משקל סגוליל מיעוד בלבד במקרה של ההליך, הטומן בחובו סיכון מוגנה לתקלה, נוכח הקלות המאפיינת את תנעווותיו של המבוקש בארצות העולם העומדת בדרך כלל ברקע בקשה בהליכים הוגשנה, וכן חסמו של האינטראקטיבי הכרוך בקיום חובהו ה賓לאומית של המדינה. משקל מיוחד זה משפיע על נקודת האיזון בשיקולו בין הערכיהם השונים המתמודדים זה עם זה" (בש"פ 725/05 בפסקה 26).

מאפיין שלישי הוא, שבHALIC הוגשנה טמון קשיי מובנה בהערכת הראיות וטעותיהם של הצדדים, וזאת, בין היתר, נוכח השוני הקיים תמיד בין המדינה המתבקשת למדינה המתבקשת בכל הנוגע למערכות הדינים, לתרבות ולשפה. פעמים רבות העדים והראיות הפיזיות מצויים במדינה המתבקשת, ומהמדינה המתבקשת אינה יכולה להעיר את משקלם באופן מיטבי. הערכה כזו גם אינה נדרשת. בהליך הוגשנה המדינה המתבקשת אינה צריכה לנהל את ההליך השיפוטי העיקרי ואניינה צריכה למצות את הדיון. על כן נקבע בפסקה, שעיל-מנת להכריז על אדם כבר-הוגשנה די בתשתיית ראייתית שהיתה מספקת להעמיד אדם לדין בישראל (ע"פ 318/79 אנגל נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פסקה 8 (25.2.1980)).

לסיכום: כדי לאזן בין זכותו של המבוקש בהליך הסגירה לחירות מצד אחד, לבין החשש מפגיעה בשלום הציבור ומשיבוש הליידי משפט מן הצד השני, علينا לבחון ראשית את התשתית הראיתית הלאורית בעניינו. במידה ונמצאה תשתיית ראייתית מספקת, יש לבחון קיומן של עילות מעוצר, ובهنן - מסוכנות, חשש לשיבוש הלייכים וחשש מהימלטות. כל אלה - תוך מתן משקל למאפיינים המיוחדים להליך הסגירה עליהם עמדתי לעיל, ובראשם מחוייבותה של מדינת ישראל לשיטור פעולה בinalgומי ולכבוד הסכמים עם מדינות אחרות".

52. אם כך הוא כאשר הראות נאספו בחו"ל, לא כל שכן שכך הדיון לגבי הראות שנאספו בישראל.

53. לא לモותר לציין כי המשיב וחברו נעצרו בישראל בשח אוטן עבירות (אין חולק כי ניתן להעמידם לדין על כך בישראל). והנה, בית המשפט השלים שחרר אותם בתום מספר הארכות של מעוצר ימים. אם לעניין מעוצר ימים בישראל, שוחררו המשיב וחברו, יש לכך השלכה על עצמת הראות הלאוריות.

54. לא אכחיד כי בעניין קרובים אלו, בהנחה שהתקה היה מתנהל בישראל למצב של "לא ניתן להשב לאשמה".

55. לטעמי - מבלי לקבוע מסמורות - טובע שהוא מגיש כתוב אישום בישראל, על בסיס ראיות אלה, לאמן הנמנע כי היו מחייבים עלי את הוראות סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (והשוויה, במקרה אחר, בו חשב טובע כי אם יש הזדמנות לנאם לבצע עבירה, כי התגלו טביעות כף ידו מחוץ לדירה, בה בוצע שוד, והמדינה חוויבהUPI סעיף 80 הנ"ל (ראה: ת.פ. 13-06-22413 מדינת ישראל נ' מרגד פקיה; החלטה מיום 4.7.17), גם כאן הימצאות בישראל, ביחס לחלק ממשי התרמית, אינה מספקת להגשת כתוב אישום, גם עם יתר "ראיות הרקע").

56. בהתחשב מכלול הנתונים, בבקשת הסגירה ובשים קולים שפורטו בהחלטת השופט זילברטל, יש כאן ראיות לכואיות ברף הנמוך-נמוך, המצדיקים להפעיל כאן את "מקבילית הכוחות", כפי שאסביר בפרק הבא.

ט. חלופת המעוצר

57. סעיף 21 לחוק המעצרים קובע כי יש לבחור בחלופת מעוצר, לאחר בדיקת הראות לכואיה, ובchein האם ניתן להשיג את מטרת המעוצר בדרך שהיא פחותה ממיעצר בפועל.

58. יש זיקה וקשר בין עצמת הראות הלאוריות לבין חלופת המעוצר, על פי מבחן הידוע בשם "מקבילית הכוחות", דהיינו: ככל שבראיות הלאוריות חלשות יותר (כמו במקרה שבפני) - עלולה בחשיבותה חלופת המעוצר. אביה מספר דוגמאות, בהם אני נהגת לישם דרך זו: ב"ש 9369/07 מוסה טרבי נ' מדינת ישראל (2007); ב"ש 457/10 מדינת ישראל נ' מוסא Zusarra (2010); ב"ש 10/490^{דוד בן דוד נ' מדינת ישראל} (2010); מ"ת 335/12 אושר מלכה נ' מדינת ישראל (2012).

59. החלופה שהוצעה על ידי ב"כ המשיב, במנזר אמאס, ליד לטראון, נבחנה על ידי, ואפשרתי חקירה נגדית של אב המנזיר על ידי המדינה.

60. שירות המבחן לא נתן אימון במשיב, שהואשם בעבירות חמורות, מבלי שהוא בידי שירות המבחן הכלים לבדוק את עצמת הראות.

61. אין חולק כי לאב המנזיר וליתר חברי המנזיר יש מוטיבציה לעשות טוב ולפקח באופן אפקטיבי על המשיב, כפוף ליכולת הביריה שלו, כמו של כל מי שנמצא בחלופת מעוצר, שאotta יש לאזן באיזוק אלקטרוני.

62. עדין נותן אני משקל מה לתסקיר ולכן אני קובע ערבותות הולמות ביחד עם האיזוק האלקטרוני.

63. אני מורה כי, כפוף לאישור האיזוק האלקטרוני והערבוית, יימצא המשיב במעצר בית מלא בתחוםי מנזר אמאס, ליד לטרון, כאשר בכל עת יימצאו עמו אחד מן המפקחים/ערבים הבאים: פרנס פון זאלס, האחות דניאל, והאח אנטון, אשר יחתמו על כתוב ערבות על סך של 15,000 ₪, כל אחד.
64. בנוסף לכך, יופקד סכום של 10,000 דולר של ארה"ב על ידי המנזר מטולז, וסכום זה ישמש לצרכיו הערבות.
65. בנוסף לכך, יפקיד המשיב סך של 10,000 דולר של ארה"ב.
66. החלטה זו אינה אופרטיבית עתה. היא תהיה כזו לאחר שאקבל את חוות הדעת של איזוק האלקטרוני לגבי התאמת איזוק כזה במנזר. ב"כ המשיב יהיה בקשר מעשי עם האיזוק האלקטרוני, לעניין תיאום ביקור במנזר, לצורך חוות הדעת.
67. **המצוירות** תשlich העתק ההחלטה זו לצדים וכן לאיזוק האלקטרוני, שיגיש את חוות דעתו (בשל החגים), עד ליום רביעי, 27.9.17,שעה 12:00.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ח, 24 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

נוסח מלוטש ומוגה ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ח, 24 ספטמבר 2017, בהעדר הצדדים.

חתימה